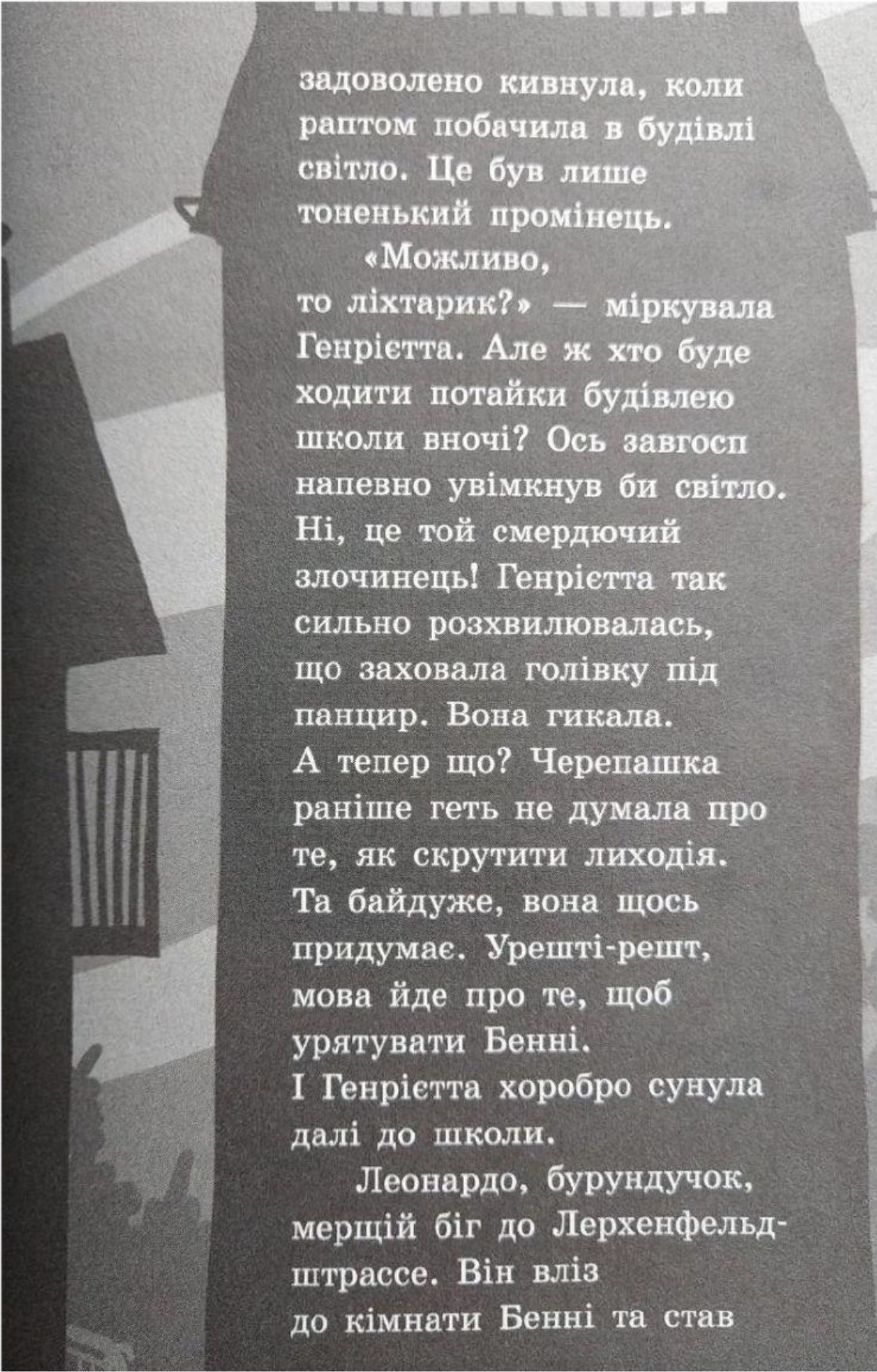

Щойно знову під
деревом пройшов нічний
гуляка: маленька
черепашка повзла понад
будинками, хоробро
переставляючи маленькі
ніжки. Зацікавлений
Леонардо пострибав слідом.

Генрієтта важко дихала. Вона
була по-справжньому спортивною
черепашкою, але до школи
Вінтерштайн було далеко. Дуже
далеко.

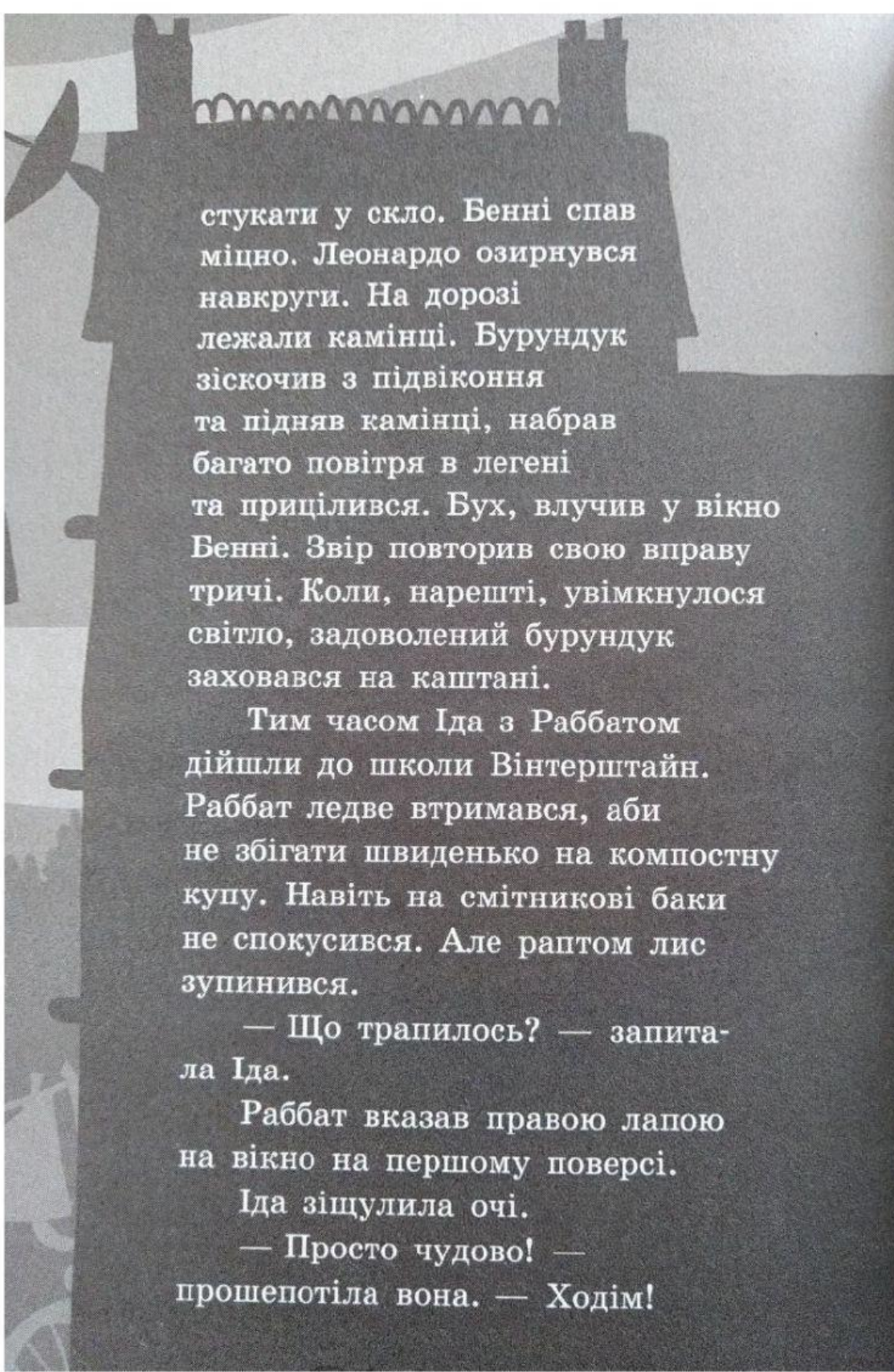
Тварина трохи сердилася
на Бенні. Якби ж він пішов
із нею, пересуватися вдалося б
швидше. Він, напевно, уже
хропить у своїй піжамі
з ведмежатами Тедді. Нарешті
попереду з'явилася велика будівля
з двома вежами. Ну ось. Генрієтта

задоволено кивнула, коли раптом побачила в будівлі світло. Це був лише тоненький промінець.

«Можливо, то ліхтарик?» — міркувала Генріетта. Але ж хто буде ходити потайки будівлею школи вночі? Ось завгосп напевно увімкнув би світло. Ні, це той смердючий злочинець! Генріетта так сильно розхвилювалась, що заховала голівку під панцир. Вона гикала. А тепер що? Черепашка раніше геть не думала про те, як скрутити лиходія. Та байдуже, вона щось придумає. Урешті-решт, мова йде про те, щоб урятувати Бенні. І Генріетта хоробро сунула далі до школи.

Леонардо, бурундучок, мерщій біг до Лерхенфельд-штрассе. Він вліз до кімнати Бенні та став

стукати у скло. Бенні спав міцно. Леонардо озирнувся навкруги. На дорозі лежали камінці. Бурундук зіскочив з підвіконня та підняв камінці, набрав багато повітря в легені та прицілився. Бух, влучив у вікно Бенні. Звір повторив свою вправу тричі. Коли, нарешті, увімкнулося світло, задоволений бурундук заховався на каштані.

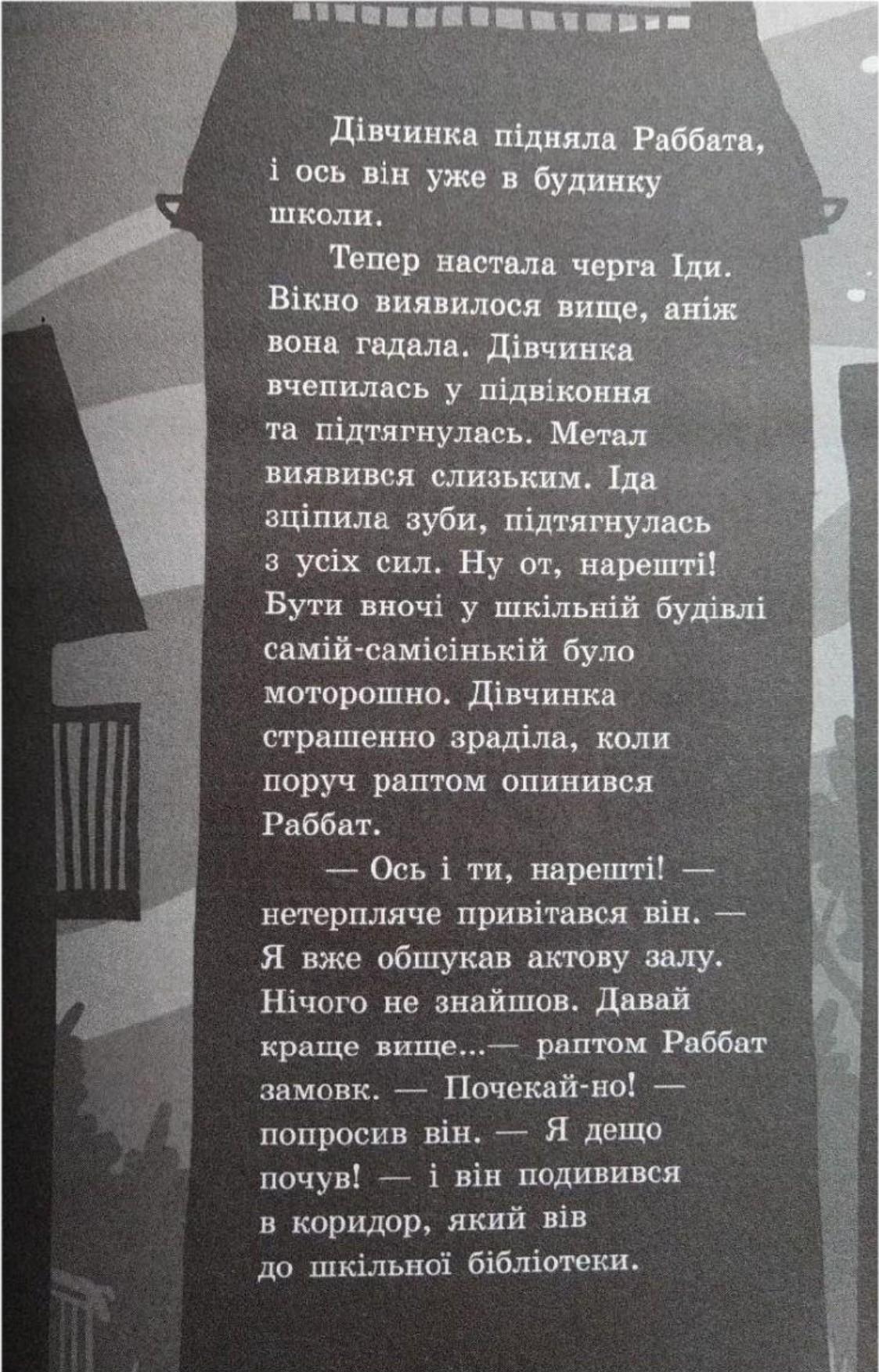
Тим часом Іда з Раббатом дійшли до школи Вінтерштайн. Раббат ледве втримався, аби не збігати швиденько на компостну купу. Навіть на смітникові баки не спокусився. Але раптом лис зупинився.

— Що трапилось? — запитала Іда.

Раббат вказав правою лапою на вікно на першому поверсі.

Іда зіщулила очі.

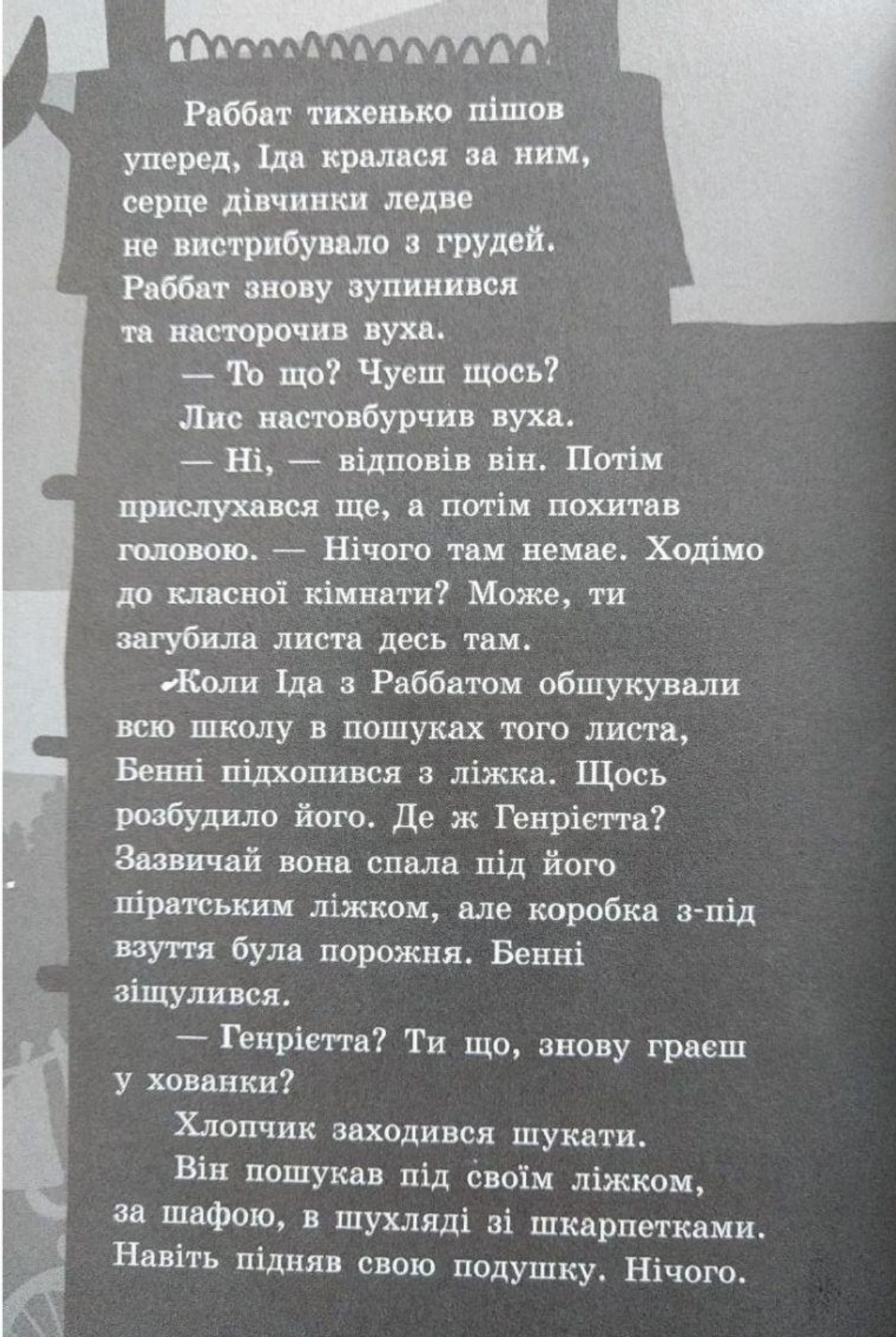
— Просто чудово! — прошепотіла вона. — Ходім!

Дівчинка підняла Раббата,
і ось він уже в будинку
школи.

Тепер настала черга Іди.
Вікно виявилося вище, аніж
вона гадала. Дівчинка
вчепилась у підвіконня
та підтягнулась. Метал
виявився слизьким. Іда
зціпила зуби, підтягнулась
з усіх сил. Ну от, нарешті!
Бути вночі у шкільній будівлі
самій-самісінькій було
моторошно. Дівчинка
страшенно зраділа, коли
поруч раптом опинився
Раббат.

— Ось і ти, нарешті! —
нетерпляче привітався він. —
Я вже обшукав актову залу.
Нічого не знайшов. Давай
краще вище... — раптом Раббат
замовк. — Почекай-но! —
попросив він. — Я дещо
почув! — і він подивився
в коридор, який вів
до шкільної бібліотеки.

Раббат тихенько пішов
уперед, Іда кралася за ним,
серце дівчинки ледве
не вистрибувало з грудей.
Раббат знову зупинився
та насторожив вуха.

— То що? Чуєш щось?

Лис настовбурчив вуха.

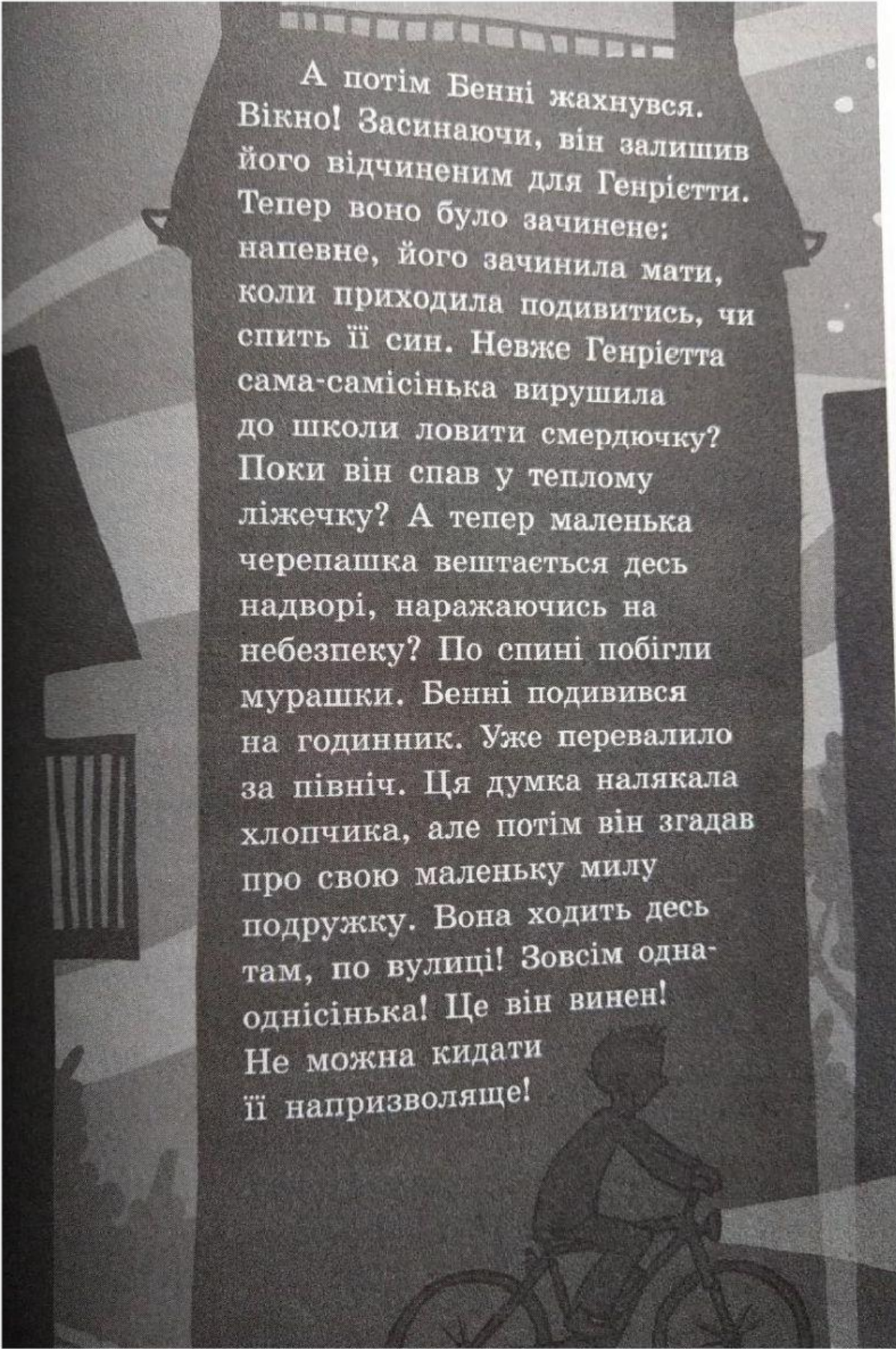
— Ні, — відповів він. Потім
прислухався ще, а потім похитав
головою. — Нічого там немає. Ходімо
до класної кімнати? Може, ти
загубила листа десь там.

Коли Іда з Раббатом обшукували
всю школу в пошуках того листа,
Бенні підхопився з ліжка. Щось
розбудило його. Де ж Генрієтта?
Зазвичай вона спала під його
піратським ліжком, але коробка з-під
взуття була порожня. Бенні
зіщулився.

— Генрієтта? Ти що, знову граєш
у хованки?

Хлопчик заходився шукати.

Він пошукав під своїм ліжком,
за шафою, в шухляді зі шкарпетками.
Навіть підняв свою подушку. Нічого.

A dark, stylized illustration of a boy riding a bicycle at night. The boy is in the foreground, silhouetted against a dark background. In the background, there are silhouettes of buildings and a street lamp. The overall mood is somber and reflective.

А потім Бенні жахнувся.
Вікно! Засинаючи, він залишив
його відчиненим для Генрієтти.
Тепер воно було зачинене;
напевне, його зачинила мати,
коли приходила подивитись, чи
спить її син. Невже Генрієтта
сама-самісінька вирушила
до школи ловити смердючку?
Поки він спав у теплому
ліжечку? А тепер маленька
черепашка вештається десь
надворі, наражаючись на
небезпеку? По спині побігли
мурашки. Бенні подивився
на годинник. Уже перевалило
за північ. Ця думка налякала
хлопчика, але потім він згадав
про свою маленьку милу
подружку. Вона ходить десь
там, по вулиці! Зовсім одна-
однісінька! Це він винен!
Не можна кидати
її напризволяще!

Бенні опанував себе. Хлопчик зробив дещо настільки нетипове для себе, що навіть сам здивувався.

Він відчинив вікно та вискочив на вулицю. Пробіг босоніж по мокрій траві, потім схопив свій синій велосипед, що, як завжди, стояв біля стінки, та поїхав.

— Генріетто! — не дуже голосно гукав він, проїжджаючи тихими вулицями та гарячково обшукуючи тротуар. Жодного сліду Генріетти.

Бенні навіть про страх свій забув. Проїхав вулицею Лерхенфельдштрассе аж до майданчика Йоханнесплатц, уздовж по Лінденалле, ось уже й великий рекламний борд показався... Та де ж поділася ця черепашка? Чи вже до школи дісталася?

«Мерщій, мерщій!» — підганяв він себе. Удалині пробив годинник на церкві. Уже пів на першу!

Ось нарешті й школа Вінтерштайн! Але що ж це? Бенні побачив, як у будівлі блимнуло світло. Його тривога за Генріетту зростала. Невже вона пішла туди самісінька?

Бенні провів свій велосипед широкою шкільною галявиною. Під деревами лежали великі тіні. Як моторошно!

— Генріетто, та де ж ти поділася? — у розпачі скрикнув Бенні.

— Непогано, геть непогано, — раптом почувся тихенький голосок просто попереду.

- Чому оформлення цієї сторінки відрізняється від попередніх?

— Генрієтта! — кинувши велосипед, він нагнувся.

На землі сиділа його черепашка та радісно посміхалася другові.

— Бенні, я така рада, що ти тут!

Бенні глितнув слину. Піднімаючи черепаху, він тремтів. Яке щастя, що з нею нічого не сталося!

Генрієтта довго дивилася на Бенні.

— Ти наважився! — радісно прошепотіла черепашка. — Ти справді наважився. Дякую, милий Бенні!

Хлопчик мало не луснув від гордощів.

— Я мало не вмер від тривоги! — зізнався він. — Я просто не міг інакше, я повинен був знайти тебе.

Несподівано Бенні відчув хвилювання та жагу до дії. Генрієтта відчувала те саме.

— Бенні, нам слід іти, хутчій! — скомандувала вона. — Я бачила у школі дещо підозріле.

Цього разу Бенні не вагався жодної секунди.

— Я також, — промовив він.

Бенні з Генрієттою знайшли відчинене вікно. Незважаючи на те, що хлопчику знадобилося шість спроб, аби нарешті підтягнутися, Генрієтта була ним страшенно задоволена.

— Ось, бачиш, тренування тобі на користь! — гордовито промовила вона.

— А куди тепер? — невпевнено поцікавився Бенні.

- Робимо ставки. Кого побачить Бенні?

— Будемо спиратися на моє вміння орієнтуватися, — заявила Генрієтта, і вони почали пробиратись темною школою. Генрієтта сиділа на плечі в Бенні та спрямовувала друга. — Ще сім кроків уперед, — командувала вона. — Потім праворуч. Ось ми й на місці.

Бенні штовхнув двері.

У світлі кишенькового ліхтарика він побачив хлопчика, який стояв на колінах.

Бенні голосно зойкнув. Йому просто забракло слів! Смердючі бомби підкладав Йо!

- Ти вгадав / вгадала?